

OPERĂ ȘI OPERETĂ

Luminița VARTOLOMEI

Triumful travestiului

Cum din repertoriul nici unui teatru de gen care se respectă nu pot lipsi nu numai cele trei baletе ale lui Ceaikovski (*Lacul lebedelor*, *Frumoasa din pădurea adormită*, *Spărgătorul de nuci*), dar nici principalele trei ale lui Prokofiev (*Romeo și Julieta*, *Cenușăreasa*, *Floarea de piatră*), era firesc ca Opera Națională din București să monteze acum „povestea pantofiorului”, creată de Charles Perrault către 1700, devenită operă (rossiniană) la 1817 și balet (prokofievian) în 1915... Mai cu seamă că se îmbogățește astfel capitolul destul de anemic (de o bună bucată de vreme încoace) al spectacolelor care, chiar dacă nu sunt *numai* pentru copii, sunt totuși *în primul rând* adresate lor!

Firește, în seara premierei prea puțini dintre virtualii mici „consumatori” ai acestui produs artistic s-au aflat în sală; cu siguranță însă că ei o vor umple, în schimb, atunci când baletul *Cenușăreasa* va fi programat duminica dimineața. Până atunci, categoria lor de vârstă a fost reprezentată doar de către elevii Liceului de Coregrafie, ca de obicei masați la galerie și ovaționând furtunos fiecare izbândă interpretativă.

...Și – slavă Domnului! – au fost destule asemenea reușite, începând cu rolurile principale, virtuoze dansate de către Corina Dumitrescu (*Cenușăreasa*) și Ovidiu-Matei Iancu (*Printul*), Laura Blică-Toader (*Zâna cea bună*), Gabriela Popovici, Oana Popescu, Oana Bădănoiu și Silvia Rotaru (*Zânele anotimpurilor*), Ciprian Stănuțescu (*Profesorul de dans și Primul companion*) sau Eugen Dobrescu (*Al doilea companion*, într-un duo admirabil cu celălalt) și sfârșind cu personajele episodice, nu mai puțin bine individualizate în interpretarea lui Vlad Toader (*Un ministru*) și Sorin Badea (*Alt ministru și Peruchierul*), Antonel Oprescu (*Tatăl*), George Mocanu (*Croitorul și Majordomul*), Gabriel Luca (*Cizmarul*), Raul Oprea (*Bijutierul*), Cleopatra Andarache, Clarisa Cristea și Dorina Constantinescu (*Slujnicele*), dar nu atât de generos înzestrate de către coregraf cu partituri semnificative. (N-am să înțeleg niciodată de ce în baletеle de tip academic personajele secundare sunt condamnate la a se exprima aproape exclusiv prin pantomimă, *dansând efectiv* mai puțin chiar decât corp-ansamblul! Iar când interpreții lor se numesc Vlad Toader sau Antonel Oprescu – pe care i-am văzut de atâtea ori în roluri de considerabilă spectaculozitate tehnică – nedumerirea mea este deplină...) I-am lăsat intenționat la urmă pe Tiberiu Almosnino, pe Cătălin Caracaș și pe însuși Mihai Babușka (regizorul și coregraful montării), căci ei creează într-un savuros travesti trio-ul de urâtenie, prostie și răutate al „vitregelor” Cenușăresei; ca dans în sine, dar și prin elementele de actorie implicate, aceasta este marea performanță a reprezentației!

Pentru realizatorii spectacolului, suprema provocare a constituit-o muzica lui Prokofiev: complexă și solicitantă pentru orchestra aflată sub bagheta dirijorului Adrian Morar, ea este dificilă deopotrivă pentru coregraf și balerini, prin capricioasa schimbare permanentă a stărilor sufletești exprimate. Singură scenografa

Adriana Urmuzescu are a se lupta doar cu spațiul scenei – prea mare pentru locuința *Cenușăresei* și prea mic pentru palatul Prințului, însă armonios și frumos structurat prin decoruri și costume.



Corina DUMITRESCU și Ovidiu-Matei IANCU în *Cenușăreasa* de Prokofiev.